

Arrest

nr. 301 244 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X alias X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 februari 1998, diende op 3 april 1998 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 juni 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf omwille van een bedrieglijke aanvraag. Op 1 augustus 2001 werd deze beslissing bevestigd door de commissaris-generaal.

1.3. Op 17 maart 2023 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 6 juni 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/03/2023
Overdracht CGVS: 31/03/2023*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

U werd in het FPC Gent gehoord door een medewerker van het CGVS op 15 mei 2023 van 10u08 tot 10u54. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Zaman, en uw sociaal assistent, mevrouw D. G., waren tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U diende uw eerste asielaanvraag in België in op [...] april 1998. U verklaarde toen B.M.I. te heten en geboren te zijn op [...] januari 1969 te Djibouti en ook de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben. U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben om in Europa gevechtssporten te studeren. U verbleef achtereenvolgens in Duitsland en Nederland alvorens in 1998 naar België te zijn gekomen.

U wenste in België een verblijfsvergunning te bekomen om alsnog een diploma te behalen, omdat u dan pas naar Djibouti zou kunnen terugkeren om er les te geven. De Dienst Vreemdelingenzaken nam een beslissing tot weigering van verblijf omwille van een bedrieglijke aanvraag op 10 juni 2001. U ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 14 juli 2001. Het CGVS nam op 1 augustus 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U verbleef op dat moment in de gevangenis van Turnhout als geïnterneerde. U heeft sindsdien België niet verlaten.

Op 17 maart 2023 diende u vanuit het forensisch psychiatrisch centrum in Gent een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Tot staving van uw verzoek voert u volgende feiten aan. U wil in België wonen omdat er oorlog in Somalië is. U heeft vroeger gezegd dat u van Djibouti was, maar u was niet eerlijk, u bent van Somalië. U verklaart A.A.I. te heten en geboren te zijn op [...] januari 1969 te Borama, Somalië.

Ter ondersteuning van voorliggend verzoek legt u volgende documenten voor:

- 1. Een medisch getuigschrift dd. 28/12/22*
- 2. Een uittreksel uit het meest recente periodiek advies van KBM*

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de feiten en uw dossier blijkt immers dat u geïnterneerd bent in het Forensisch Psychiatrisch centrum te Gent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u ter plaatse gehoord in het psychiatrisch centrum. Er werd voldoende tijd genomen om u het verloop van de procedure uit te leggen en er werd benadrukt dat u zeker moest aangeven als er iets niet duidelijk was. U kreeg ook de gelegenheid om pauzes te vragen als u daar nood aan zou hebben, maar maakte daar geen gebruik van. Het persoonlijk onderhoud duurde minder dan een uur en is goed verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorig verzoek (onder de oude toen geldende procedure) werd afgesloten met een (bevestigende) beslissing tot weigering van verblijf omwille van de beoordeling dat uw asielaanvraag bedrieglijk was (zie CGVS beslissing dd. 1 augustus 2001, p. 1; kopie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Er bleek uit de informatie in uw administratief dossier dat u gepoogd had om zowel de Nederlandse als de Belgische autoriteiten te misleiden door asiel aan te vragen onder verschillende identiteiten én nationaliteiten (zie CGVS beslissing dd. 1 augustus 2001, p. 2). Ook werd geoordeeld dat u uw vermoedelijke land van oorsprong niet had verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, aangezien u verklaard had naar Europa te zijn gereisd om u in gevechtssporten te bekwamen. Uit uw verklaringen kon niet worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer naar Djibouti zou worden vervolgd omwille van één van de redenen vervat in de Conventie. Er kon eveneens geen uitsluitel worden gegeven over uw precieze identiteit.

In voorliggend verzoek verklaart u dat uw naam A.A.I. is, dat u geboren bent op [...] januari 1969 te Borama, Somalië, de Somalische nationaliteit heeft en tot de clan Samaron behoort (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 15 mei 2023 (verder NPO), p. 4). U verklaart bij uw oorspronkelijke asielaanvraag gelogen te hebben omdat u schrik had dat de Belgische politie u zou terugsturen naar Duitsland of naar Nederland (NPO, p. 7).

In het licht van uw eerdere verklaringen en alle informatie aanwezig in uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u onder meerdere namen, geboortedata en nationaliteiten bekend staat in verschillende Europese landen, moet worden vastgesteld dat uw huidige verklaringen over uw identiteit en nationaliteit moeilijk geloofwaardig geacht kunnen worden, des te meer omdat u verklaart dat de Somalische identiteitskaart aanwezig in uw dossier (waarvan nogmaals kopie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) op uw verzoek door uw broer werd aangevraagd, en dat u verklaart dat er niet uw eigen leeftijd op staat en u zich de naam niet kan herinneren (NPO, p. 7). U biedt dan ook geen zicht op uw reële verblijfssituatie of regio van herkomst en maakt het voor het CGVS onmogelijk vast te stellen dat u werkelijk afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat. Er bevindt zich echter eveneens een door u eerder voorgelegd Djiboutiaans paspoort in uw administratief dossier (waarvan nogmaals kopie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), wat verder bevestigt dat u geen zicht geeft op uw herkomst en de beperkte bewijswaarde van het Somalische paspoort alleen maar bevestigt.

Zelfs als het CGVS zou aannemen – quod non – dat u afkomstig bent uit Borama en de Somalische nationaliteit zou hebben, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt immers geen persoonlijke vrees aan ten opzichte van Somalië en verklaart enkel “er zijn nog clanconflicten aan de hand, het is niet veilig” en “ik wil ook in Europa verblijven” (NPO, p. 8). U verklaart bovendien voor het CGVS enkel een nieuw verzoek te hebben ingediend om uit de gevangenis te komen, omdat u anders teruggestuurd zou worden (NPO, p. 7). Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. U toont uw vrees voor vervolging niet in concreto aan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U verklaart afkomstig te zijn uit Borama, dat gelegen is in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie "EASO COI Report. Security Situation" van 20 september 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf; "EASO COI Report. Actors" van 2 juli 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_actors_20210702.pdf en ook op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en Cayn, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. Niettegenstaande dit langdurig conflict tussen Puntland en Somaliland over de militaire en politieke controle over deze gebieden, behoren Sool en Sanaag tot de categorie van regio's met een laag aantal incidenten en slachtoffers. Het merendeel van de incidenten betreft gewelddadige incidenten tussen Somalilandse en Puntlandse troepen, verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De veiligheidssituatie in Somaliland is voorts relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit incidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds. Zowel de regio Awdal als de regio's Wogooyi Galbeed en Togdheer behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Borama in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Zoals hierboven reeds geconcludeerd, is uw aangehaalde vrees in deze context onvoldoende geïndividualiseerd en is dit bijgevolg niet het geval.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De medische attesten die u ter staving voorlegde, kan geen ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen aangezien deze geen betrekking hebben op de vaststelling van uw nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikelen 57/6/2, § 1, en 62, van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing stelt dat de huidige verklaringen over de identiteit en nationaliteit van verzoeker ‘moeilijk geloofwaardig geacht kunnen worden’. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar verschillende huidige en eerdere verklaringen van verzoeker en verschillende stukken uit het administratief dossier.

Bovendien meldt de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen persoonlijke vrees aanhaalt ten opzichte van Somalië en enkel verklaart “er zijn nog clanconflicten aan de hand, het is niet veilig”. De bestreden beslissing verwijst verder naar het gegeven dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde een nieuw verzoek te hebben ingediend om uit de ‘gevangenis’ te komen, omdat hij anders teruggestuurd zou worden. De beslissing stelt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging aldus niet in concreto aantoont.

Door aan te voeren dat de verklaringen omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet geloofwaardig zijn enerzijds en verzoeker geen voldoende concrete persoonlijke vrees aanhaalt ten aanzien van Somalië anderzijds, gaat de verwerende partij volstrekt voorbij aan een nochtans pertinent gegeven bestaande uit de psychiatrische problematiek van verzoeker. Verzoeker is al decennialang gekend met een psychotische kwetsbaarheid (in het kader van schizofrenie – waarbij psychotische symptomen altijd in meerdere of mindere mate aanwezig blijven en noemenswaardige dosissen medicatie zijn vereist) en heeft een licht verstandelijke beperking die met zich meebrengt dat verzoeker een mentale referentieleeftijd heeft van een kind van 7 jaar. Elke verklaring en toelichting van verzoeker dient in dat perspectief te worden geplaatst, zoals aangekaart door de raadsman van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Elke verklaring van verzoeker is sterk ingegeven door zijn geestelijke problematiek. Eén en ander geldt nog meer voor de verklaringen van verzoeker afgelegd bij zijn eerste asielaanvraag in 1998 – en de daarbij afgelegde verklaringen over zijn identiteit – nu zijn medicatieschema dan geenszins op punt zal hebben gestaan, met alle gevolgen voor zijn realiteitsbeleving en derhalve verklaringen van dien. Dat uit de bestreden beslissing dient te worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van de alhier bestreden beslissing geen of minstens manifest onvoldoende rekening heeft gehouden met de capaciteiten van verzoeker ingevolge zijn bijzondere psychiatrische gesteldheid, zoals waarvan de gemachtigde nochtans kennis had nu een medisch getuigschrift en uittreksel uit de rapportage van verzoeker daags na het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt aan de gemachtigde. Van verzoeker kan aldus niet worden verwacht dat hij steeds opnieuw zijn relaas zou brengen zoals dat zou mogen

worden verwacht van een heldere volwassene met mentale leeftijd conform kalenderleeftijd. Dat de bestreden beslissing aldus onzorgvuldig werd voorbereid en manifest gebrekkig is gemotiveerd.

Waar de bestreden beslissing dus stelt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Borama in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, gezien zijn aangehaalde vrees in die context onvoldoende geïndividualiseerd, gaat de bestreden beslissing manifest voorbij aan de uiterst beperkte mogelijkheden van verzoeker om een degelijk zicht te hebben op de concrete omstandigheden en deze vervolgens onder woorden te brengen, alles nog steeds als gevolg van zijn geestelijke toestand. De motivering inzake is manifest gebrekkig.

Het CGVS is nog van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanvoert die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, doch verzoeker meent dat de toelichting omtrent zijn geestelijke toestand, toelichting die bij de vorige asielaanvraag niet zal zijn gegeven, een manifest nieuw element vormt dat in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van zijn huidige asielaanvraag en antwoorden.

De bestreden beslissing gaat met de verwijzing dat verzoeker zou hebben gezegd “enkel een nieuw verzoek te hebben ingediend om uit de gevangenis te komen, omdat [hij] anders teruggestuurd zou worden” overigens voorbij aan de verdere toelichting van verzoeker inzake, met name dat de commissie van de rechtbank (de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij) hem liet weten de gevangenis (het Forensisch Psychiatrisch Centrum, hierna: FPC) te kunnen verlaten zodra hij verblijfsdocumenten heeft. Opnieuw dient één en ander gekaderd in het licht van de psychiatrische problematiek van verzoeker. De ontstentenis aan verblijfstitel brengt inderdaad met zich mee dat verzoeker niet in een meer aangepaste psychiatrische setting terecht kan doch enkel in het FPC (in de ogen van verzoeker de ‘gevangenis’) kan verblijven. Het is dan ook geenszins zo dat verzoeker zijn asielaanvraag ‘enkel heeft ingediend om uit de gevangenis te komen’; de asielaanvraag werd wel degelijk ingediend vanuit een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Een uiteindelijke positieve beslissing zou vervolgens wel een behandelvoordeel kunnen opleveren aan verzoeker.

Dat bovendien de verwerende partij is uitgegaan van een verkeerd – niet-actueel – oordeel over de huidige veiligheidssituatie in Somaliland. De verwerende partij verwijst inzake naar rapportages uit 2021, terwijl een recenter rapport uit februari 2021 voorhanden is (zie “EUAA COI Somalia: Security Situation” van februari 2023 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf). Dit rapport meldt onder meer dat in 2022 in Borama nog verschillende dodelijke slachtoffers zijn gevallen van clangerelateerd geweld. Dat de bestreden beslissing dan ook onzorgvuldig is voorbereid.

Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing foutief stelt dat de veiligheidssituatie in Somaliland relatief stabiel is en dat er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat er wel degelijk een gevaar zou bestaan voor de persoon van verzoeker. Dat de bestreden beslissing incorrect is gemotiveerd en onzorgvuldig werd voorbereid.

Tot slot meent verzoeker dat de gemachtigde de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd nu zij de termijn om opmerkingen te geven op de notities van het persoonlijk onderhoud niet heeft afgewacht. De raadsman van verzoeker verzocht per 17 mei 2023, ergo binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud op datum van 15 mei 2023, om een kopie van de notities. De notities werden pas per mail d.d. 31 mei 2023 overgemaakt aan de raadsman (stuk 2). Artikel 57/5quater, § 3, derde lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt een termijn van acht werkdagen waarbinnen de verzoeker om internationale bescherming of diens advocaat opmerkingen kunnen formuleren opdat de Commissaris-generaal de opmerkingen zou moeten onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. In casu werd de bestreden beslissing reeds genomen op uiterlijk 7 juni 2023, ergo maximaal vijf werkdagen na het toesturen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat de gemachtigde aldus onzorgvuldig heeft gehandeld door de alhier bestreden beslissing te nemen zonder daartoe de termijn van acht werkdagen af te wachten en dit terwijl het – opnieuw gezien de problematiek van verzoeker – het in elk geval aangewezen was de nota’s met hem te kunnen overlopen teneinde opmerkingen te formuleren.

Dat de bestreden beslissing artikel 57/5quater, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet schendt. Dat de bestreden beslissing aldus onzorgvuldig werd voorbereid en geen volledige feitenvinding, inclusief opmerkingen, heeft mogelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing werd genomen zonder te steunen op een correcte en volledige feitenvinding. Verzoeker brengt in herinnering dat de onzorgvuldigheden erin bestaan dat de gemachtigde volstrekt heeft nagelaten de bijzondere psychiatrische problematiek van verzoeker in rekening te brengen bij de beoordeling van zijn (huidige en eerdere) verklaringen, dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de actuele situatie in Somaliland én dat de gemachtigde bovendien de termijn om opmerkingen te geven op de notities van het persoonlijk onderhoud niet heeft afgewacht.

Dat gelet op het bovenvermelde tevens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij volstrekt onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.

2.2. Tweede middel

Dat de manifest gebrekkig gemotiveerde en onzorgvuldige besluitvorming (cf. supra) leidt tot een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM.

Immers zou een terugkeer naar Somalië verzoeker in zijn land van herkomst blootstellen aan een onmenselijke behandeling.

Dat de bestreden beslissing geen blijk geeft afdoende rekening te hebben gehouden met een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet in concreto aantoont.

Verzoeker wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Somalië op de voet volgt en bij het nemen van beslissingen baseert op actuele informatie. De bestreden beslissing gaat voort op een oude beoordeling van de omstandigheden in Somalië én besteedt daarbij geenszins aandacht aan de bijzonder kwetsbare positie die verzoeker aldaar zou innemen gelet op zijn ernstige, chronische, psychiatrische problematiek die met zich meebrengt dat hij zeer zorgbehoevend is. Dat een motivering inderdaad niet afdoende is als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, gelijke of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.Vreemd. 1993, 67), quod in casu. De in de bestreden beslissing opgenomen informatie met betrekking tot Somalië is dermate algemeen dat deze geen risicoanalyse toelaat voor de individuele precaire situatie van verzoeker. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij geen grondig individueel onderzoek heeft gevoerd naar zijn persoonlijke situatie.

Dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM met de voeten treedt, in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst

2.3. Derde middel

De bestreden beslissing schendt artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden

Onder verwijzing naar artikel 1 van de Conventie van Genève bepaalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan wie de vluchtelingenstatus wordt toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus wordt luidens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst [...] terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade [...]. In casu is er wel degelijk minstens een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië.

Verzoeker heeft zijn redenen tot het verlaten van zijn land van herkomst en de onmogelijkheid om daarnaar terug te keren naar best vermogen proberen uiteenzetten tijdens het verhoor. Bij de beoordeling van zijn antwoorden dient rekening te worden gehouden met zijn zeer beperkte mentale capaciteiten.

Gelet op de korte beroepstermijn van 10 dagen formuleert verzoeker zijn voorbehoud om bijkomende opmerkingen te formuleren en stukken te voegen, na inzage van het administratief dossier.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker niet over de Djiboutiaanse nationaliteit te beschikken, doch over de Somalische nationaliteit.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud pas op 31 mei 2023 werd toegestuurd, maar de bestreden beslissing evenwel werd genomen op 7 juni 2023. Verzoeker poneert dat artikel 57/5^{quater}, § 3, derde lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een termijn van acht werkdagen bepaalt waarbinnen de verzoeker om internationale bescherming of diens advocaat opmerkingen kunnen formuleren opdat de commissaris-generaal de opmerkingen kan onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. De Raad merkt echter op dat dit de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantast, nu verzoeker in het kader van onderhavig beroep zich in de mogelijkheid bevindt om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, doch dit nalaat te doen. Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aan de bestreden beslissing kleeft dan ook geen substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

Aangaande verzoekers Somalische nationaliteit, herneemt de Raad vooreerst de motieven van de bestreden beslissing:

“In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorig verzoek (onder de oude toen geldende procedure) werd afgesloten met een (bevestigende) beslissing tot weigering van verblijf omwille van de beoordeling dat uw asielaanvraag bedrieglijk was (zie CGVS beslissing dd. 1 augustus 2001, p. 1; kopie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Er bleek uit de informatie in uw administratief dossier dat u gepoogd had om zowel de Nederlandse als de Belgische autoriteiten te misleiden door asiel aan te vragen onder verschillende identiteiten én nationaliteiten (zie CGVS beslissing dd. 1 augustus 2001, p. 2). Ook werd geoordeeld dat u uw vermoedelijke land van oorsprong niet had verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, aangezien u verklaard had naar Europa te zijn gereisd om u in gevechtssporten te bekwamen. Uit uw verklaringen kon niet worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer naar Djibouti zou worden vervolgd omwille van één van de redenen vervat in de Conventie. Er kon eveneens geen uitsluitel worden gegeven over uw precieze identiteit

In voorliggend verzoek verklaart u dat uw naam A.A.I. is, dat u geboren bent op [...] januari 1969 te Borama, Somalië, de Somalische nationaliteit heeft en tot de clan Samaron behoort (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 15 mei 2023 (verder NPO), p. 4). U verklaart bij uw oorspronkelijke asielaanvraag gelogen te hebben omdat u schrik had dat de Belgische politie u zou terugsturen naar Duitsland of naar Nederland (NPO, p. 7).

In het licht van uw eerdere verklaringen en alle informatie aanwezig in uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u onder meerdere namen, geboortedata en nationaliteiten bekend staat in verschillende Europese landen, moet worden vastgesteld dat uw huidige verklaringen over uw identiteit en nationaliteit moeilijk geloofwaardig geacht kunnen worden, des te meer omdat u verklaart dat de Somalische identiteitskaart aanwezig in uw dossier (waarvan nogmaals kopie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) op uw verzoek door uw broer werd aangevraagd, en dat u verklaart dat er niet uw eigen leeftijd op staat en u zich de naam niet kan herinneren (NPO, p. 7). U biedt dan ook geen zicht op uw reële verblijfssituatie of regio van herkomst en maakt het voor het CGVS onmogelijk vast te stellen dat u werkelijk afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat. Er bevindt zich echter eveneens een door u eerder voorgelegd Djiboutiaans paspoort in uw administratief dossier (waarvan nogmaals kopie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), wat verder bevestigt dat u geen zicht geeft op uw herkomst en de beperkte bewijswaarde van het Somalische paspoort alleen maar bevestigt.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn psychiatrische problematiek en meent dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker werd gehoord in het psychiatrisch centrum waarin hij verbleef, in het bijzijn van een

sociaal assistente en met oog op zijn bijzondere procedurele noden. Voorts kan uit de neergelegde medische attesten van verzoeker niet blijken dat verzoeker niet in staat was om op het moment van het persoonlijke onderhoud, daargelaten een “*lichte verstandelijke beperking*”, coherente verklaringen af te leggen (documenten verzoeker, stuk 5, nr. 2). Er wordt immers geen enkel gewag gemaakt van enige geheugenproblematiek of communicatieve beperkingen in zijn hoofde, behoudens de taalbarrière. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud in behandeling was voor zijn psychische problematiek en hiertoe medicatie kreeg toegediend. Voorgaande overwegingen doen besluiten dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud in staat was om te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure.

Wat verzoekers cognitieve capaciteiten betreft ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier attesten bevinden die gewag maken van een ernstige psychotische aandoening met agressief gedrag. Geenszins blijkt echter dat verzoeker niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn nationaliteit (dossier DVZ – Documenten buiten de asielprocedure, stuk 7). Evenmin kan uit de neergelegde attesten door verzoeker retroactief worden besloten dat er zulke problematiek in hoofde van verzoeker speelde die hem ertoe weerhield om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot kernelementen van zijn identiteit, zoals zijn nationaliteit. Uit het door verzoeker afgelegde parcours zoals dat blijkt uit zijn administratief dossier en de vaststellingen daarin, blijkt dat er wel degelijk sprake was - en is - van een ernstige, dan wel onduidelijk omschreven, psychische problematiek, daar verzoeker reeds 30 jaar gekend is bij de hulpverlening en sinds 1998 al geïnterneerd is geweest. Ook kan worden geconcludeerd uit de door verzoeker neergelegde attesten dat verzoekers lichte verstandelijke beperking ten allen tijde aanwezig zou zijn geweest. Gelet op deze psychotische neigingen, waarbij in tegenstelling tot onderhavig verzoek het niet duidelijk is wanneer en hoe verzoeker hiervoor werd behandeld, is het plausibel dat verzoeker op het moment van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet in staat was om juiste verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn nationaliteit. Echter, doen verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, gepaard met zijn reeds neergelegde Djiboutiaanse documenten, vermoeden dat verzoeker wel degelijk over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt. Verzoeker verklaart immers dat zijn beide ouders de Djiboutiaanse nationaliteit hebben en over Djiboutiaanse papieren beschikken. Ook, zoals reeds door de bestreden beslissing pertinent werd opgemerkt, beschikt verzoeker over een Djiboutiaans paspoort, hetgeen hij neerlegde ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5). De Raad beschouwt het neerleggen van voormeld paspoort *in casu* relevant. Voorgaande elementen, samengenomen met verzoekers oorspronkelijke verklaringen dat hij over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikte, volstaan om te besluiten dat verzoeker op heden geen waarachtig beeld schept over zijn werkelijke nationaliteit, als hij beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken. De Raad benadrukt hierbij dat hoewel verzoekers verklaringen ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming *an sich*, gelet op de bijzondere context voorhanden, niet van doorslaggevende aard zijn, er rekening moet worden gehouden met de omstandige elementen van verzoekers initiële verklaringen omtrent zijn nationaliteit.

In ondergeschikte en hypothetische orde overweegt de bestreden beslissing nog het volgende met betrekking tot verzoekers vrees tegenover Somalië:

“Zelfs als het CGVS zou aannemen – quod non – dat u afkomstig bent uit Borama en de Somalische nationaliteit zou hebben, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt immers geen persoonlijke vrees aan ten opzichte van Somalië en verklaart enkel “er zijn nog clanconflicten aan de hand, het is niet veilig” en “ik wil ook in Europa verblijven” (NPO, p. 8). U verklaart bovendien voor het CGVS enkel een nieuw verzoek te hebben ingediend om uit de gevangenis te komen, omdat u anders teruggestuurd zou worden (NPO, p. 7). Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. U toont uw vrees voor vervolging niet in concreto aan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U verklaart afkomstig te zijn uit Borama, dat gelegen is in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie "EASO COI Report. Security Situation" van 20 september 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf; "EASO COI Report. Actors" van 2 juli 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_actors_20210702.pdf en ook op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en Cayn, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. Niettegenstaande dit langdurig conflict tussen Puntland en Somaliland over de militaire en politieke controle over deze gebieden, behoren Sool en Sanaag tot de categorie van regio's met een laag aantal incidenten en slachtoffers. Het merendeel van de incidenten betreft gewelddadige incidenten tussen Somalilandse en Puntlandse troepen, verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De veiligheidssituatie in Somaliland is voorts relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit incidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds. Zowel de regio Awdal als de regio's Wogoyi Galbeed en Togdheer behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Borama in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Zoals hierboven reeds geconcludeerd, is uw aangehaalde vrees in deze context onvoldoende geïndividualiseerd en is dit bijgevolg niet het geval."

Ten overvloede treedt de Raad de bestreden beslissing bij, dat zelfs als er geloof werd gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit, *quod non*, er dan nog geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker enig risico zou lopen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende vanwege vanuit een vrees voor vervolging of uit een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker laat echter geheel na om deze vrees op enerlei wijze te concretiseren, waardoor de motivering van de bestreden beslissing op dit punt onverminderd gehandhaafd blijft.

Waar verzoeker voorts de analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal betwist, merkt de Raad op dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal geen dienstig verweer uitmaakt.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk

groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP